

Sygn. akt IV KK 76/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **J.U.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 11 kwietnia 2018 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę J.U. przekazuje Sądowi
Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

J.U. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 10 lipca 2016 roku w miejscowości R. woj. m, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim sprawcą czynu zabronionego, co do którego wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru typu górskiego o wartości 500 zł, na szkodę J.M., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

II. w dniu 26/27 czerwca 2014 roku w miejscowości L. G., woj. m, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 400 zł, po uprzednim wyważeniu drzwi do przyczepy gastronomicznej, w wyniku czego powstały straty na łączną sumę 800 zł na szkodę K. K., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Oskarżony J.U. na rozprawie w dniu 15 lutego 2017 roku przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Jednocześnie wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze. Przewodniczący zaproponował wymierzenie za czyn z punktu I aktu oskarżenia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z punktu II aktu oskarżenia kary roku pozbawienia wolności oraz karę łączną w wymiarze roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, a nadto oddanie w okresie próby pod dozór kuratora oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł. Propozycja ta obejmowała też zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych. Oskarżony J.U. wyraził zgodę na tak zaproponowany wymiar kary. Obecny na rozprawie pokrzywdzony K.K. nie sprzeciwił się wydaniu wyroku na takich warunkach. Sąd Rejonowy w W. uznając, że prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy drugi pokrzywdzony, jak też prokurator, nie sprzeciwili się temu wnioskowi, na podstawie art. 387 § 2 k.p.k. uwzględnił wniosek oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze, zaś na podstawie art. 387 § 5 k.p.k. uznał za ujawnione dowody dołączone do aktu oskarżenia.

W rezultacie poczynionych uzgodnień, Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 15 lutego 2017 roku, sygn. akt II K (...), uznał osk. J.U. za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia, stanowiącego występpek z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tym samym wyrokiem Sąd uznał J.U. także za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia, stanowiącego występpek z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce zbiegających się w pkt I i II kar jednostkowych Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W oparciu o

przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, w zw. z art. 4 § 1 k.k., wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszone na okres 3 lat próby. Na podstawie art. 73 § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, w zw. z art. 4 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego w okresie próby dozór kuratora sądowego, a z mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę 100 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na 10 zł. Zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 23 lutego 2017r. bez postępowania odwoławczego.

Obecnie, Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny wniósł kasację na korzyść skazanego J.U. od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 lutego 2017 roku, sygn. akt II K (...), zarzucając: rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 387 § 2 k.p.k. w zw. z art. 387 § 1 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej i wydaniu wyroku skazującego, w tym za czyn popełniony w dniu 10 lipca 2016 roku, polegający na dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru typu górskiego o wartości 500 zł na szkodę J.M., tj. z rażącą i mającą istotny wpływ na treść wyroku, obrazą przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 278 § 1 k.k., przez jego błędne zastosowanie w odniesieniu do czynu z pkt 1 części wstępnej orzeczenia, w sytuacji, gdy w dacie orzekania przez Sąd w niniejszej sprawie zachowanie J.U. wyczerpało jedynie znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., bowiem w związku z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) wartość skradzionego mienia nie przekraczała 1/4 minimalnego wynagrodzenia.

W oparciu o tak skonstruowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co dało podstawę do uwzględnienia jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rzeczywiście, trzeba zgodzić się ze skarżącym, że w realiach tej sprawy brak było podstaw do uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 387 k.p.k. Sąd *meriti* nie dostrzegł, że stosownie do dyspozycji art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 roku, o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 roku, poz. 1247), który obowiązuje od dnia 9 listopada 2013 r., znowelizowana została treść przepisu art. 119 § 1 k.w. W świetle obecnego brzmienia tej normy odpowiada jedynie za wykroczenie ten kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę, bowiem podlega on karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

Wyrok Sądu Rejonowego w W. zapadł w tej sprawie w dniu 15 lutego 2017 r., a zatem stosownie do treści § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2017 (Dz. U. z dnia 13 września 2016 roku, poz. 1456), od dnia 1 stycznia 2017 r. wysokość minimalnego wynagrodzenia obowiązywała w kwocie 2000 zł. Zatem, ¼ tej kwoty stanowiło 500 zł.

Powyższe prowadzi do wniosku, że w chwili orzekania przez Sąd Rejonowy w W. czyn opisany w pkt 1 części wstępnej wyroku wydanego w nin. sprawie i przypisany J.U. stanowił jedynie wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., jako, że wartość skradzionego roweru została w nim określona na kwotę 500 zł.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 6 sierpnia 2015 r., sygn. II KK 209/14, przy orzekaniu w sprawach o czyny przeciwko mieniu, wobec których od dnia 9 listopada 2013 r. kryterium uznania takiego zachowania za przestępstwo lub wykroczenie stanowi określony w Kodeksie wykroczeń wskaźnik minimalnego wynagrodzenia za pracę, należy mieć na uwadze minimalne wynagrodzenie z daty orzekania w przedmiocie odpowiedzialności za taki czyn, a nie z daty jego popełnienia.

W konsekwencji, uzasadniony jest pogląd, że Sąd Rejonowy w W. skazując

w realiach niniejszej sprawy J.U. za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego o skutkach istotnych z punktu widzenia treści zaskarżonego obecnie orzeczenia.

Z powyższych względów niezbędne było uwzględnienie kasacji wniesionej z urzędu na korzyść skazanego J.U..

Z uwagi na to, że do skazania doszło przy zastosowaniu zasad trybu przewidzianego w art. 387 k.p.k., a wyrokiem tym objęty jest jeszcze inny czyn przypisany J.U. wydany w tym trybie i połączony orzeczeniem o karze łącznej, niezbędne było uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w pełnym zakresie koniecznym dla podjęcia wszystkich niezbędnych rozstrzygnięć.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy uwzględni rzeczywisty status czynów zarzuconych osk. J. U. – uaktualniony na dzień orzekania.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.